

TYDZIEŃ MISYJNY SZPITALNIKÓW
13-19 PAŹDZIERNIKA 2014

TYTUŁ ŚWIATOWEGO DNIA

ODNOWA RADOŚCI

TYTUŁ INSTYTUCJONALNY

SZPITALNICTWO: KREATYWNOŚĆ I ODWAGA

PREZENTACJA:

"Kościół jest ludem błogosławieństw "

(Papież Franciszek)

Drodzy współpracownicy, wolontariusze, siostry i bracia

W tym roku, tydzień modlitw włączony jest w program obchodów SETNEJ ROCZNICY śmierci św. Benedykta Menni.

Zaproponowany tytuł, **ODNOWA RADOŚCI**, jest odzwierciedleniem naszego sposobu bycia i realizowania szpitalnictwa oraz różnych form, w jakich jest ono wyrażane na pięciu kontynentach. Szpitalnictwo, które chcemy wyrażać w sposób KREATYWNY i ODWAŻNY musi być dla nas nowoczesnym sposobem rozumienia i realizacji Błogosławieństw.

Tak uczynił św. Jan Boży i tak też uczynił naśladowując go św. Benedykt Menni, który z NADZIEJĄ i ODWAGĄ potrafił zaangażować w swoją misję szpitalnictwa "serce bez granic".

Mówimy o NADZIEI - dlatego, że pomimo trudności, patrzymy z nadzieją w przyszłość o której marzymy. Budujemy SZPITALNICTWO i do tego potrzebna jest ODWAGA, potrzebna jest ta pasja, która prowadzi nas do działania z odwagą i kreatywnością, aby pomóc jak najbardziej osobom którymi się opiekujemy, aby pracować tak, by zwyczajne czynić nadzwyczajnym, aby zarażać i pozwolić się zarazić naśladowując przykazanie ewangeliczne „idź i ty czyn podobnie”, jak to uczynili swego czasu nasi założyciele i poprzednicy, idąc tam, gdzie była największa potrzeba.

Na tydzień modlitw, przeżywany wspólnie z podopiecznymi naszych dzieł, współpracownikami i wolontariuszami, przygotowaliśmy następujące tematy do refleksji, a także niektóre fragmenty z orędzia Papieża Franciszka na Światowy Dzień Misyjny oraz, z okazji obchodów setnej rocznicy śmierci św. Benedykta Menni, niektórych tekstów naszych Przełożonych Generalnych.

W nadziei na osiągnięcie wspólnymi siłami nowych celów
w naszym zaangażowaniu misyjno-szpitalniczym,
pozdrawiamy was zjednoczeni w modlitwie oraz w misji realizowania z odwagą i kreatywnością
EWANGELII BŁOGOSŁAWIEŃSTW.

PONIEDZIAŁEK 13

Temat: **Błogosławieni ubodzy w duchu**

Tekst biblijny: „albowiem do nich należy królestwo niebieskie.” (Mt 5, 3; Łk 6, 20)

„Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; abym uciśnionych odsyłał wolnymi, abym obwoływał rok łaski.” (Łk 4, 18-19)

Tekst instytucjonalny:

„Naszym życiem konsekrowanym ukazujemy miłość Boga do wszystkich ludzi, jesteśmy znakiem nadziei i dajemy świadectwo tego, że świat nie może się przemienić bez ducha ewangelicznych błogosławieństw.” (Konst. HSC, 13)

„czy na płaszczyźnie osobistej i wspólnotowej jesteście *moralnym drogowskazem, krytycznym sumieniem i prekursorami* - dziś powiedzielibyśmy *odnowicielami* (...) Duchowość misji wyraża się w entuzjazmie, w prorockiej wyobraźni, w apostołowskiej kreatywności. Brak Ducha prowadzi do rutyny, monotonii, mechanicznego powtarzania czynności. Obecność Ducha jest płomieniem, który wszystko ożywia i odnawia. Brat ożywiany duchem szpitalnym nigdy nie wpada w rutynę. We wszystkim, co robi, zawsze odkrywa nowość Królestwa Bożego.” (Duchowa droga bonifratra, nr 126)

Tekst społeczny:

„Walka z ubóstwem znajduje silną motywację w opcji – lub preferencyjnej miłości – Kościoła na rzecz ubogich. W całym swoim nauczaniu społecznym Kościół nie przestaje również podkreślać innych swoich podstawowych zasad: przede wszystkim zaś zasady *powszechnego przeznaczenia dóbr*. Stale potwierdzając zasadę solidarności, nauka społeczna skłania do podejmowania działań dla „dobra wszystkich i każdego, wszyscy bowiem jesteśmy naprawdę odpowiedzialni za wszystkich”. Zasadzie solidarności, także w walce z ubóstwem, powinna zawsze w porę towarzyszyć zasada *pomocniczości*, dzięki której można pobudzać ducha inicjatywy, stanowiącej fundament wszelkiego rozwoju społeczno-gospodarczego w samych krajach ubogich. Na ubogich należy patrzeć „nie jako na problem, ale jako na tych, którzy mogą się stać podmiotami i czynnymi twórcami nowej i bardziej ludzkiej przyszłości dla całego świata”. (Kompendium NSK, nr 449b)

WTOREK 14

TEMAT: **BŁOGOSŁAWIENI, KTÓRZY SIĘ SMUCĄ**

Tekst biblijny: "albowiem oni będą pocieszeni" (Mt 5, 4) "albowiem oni posiadą ziemię" (Mt 5,5).
"Błogosławieni wy, którzy teraz płaczecie, albowiem śmiać się będziecie" (**ŁK 6, 21**)

"Bo i Syn Człowieczy nie przyszedł, aby Mu służyło, lecz żeby służyć i dać swoje życie na okup za wielu. Tak przyszli do Jerycha. Gdy wraz z uczniami i sporym tłumem wychodził z Jerycha, niewidomy żebrak, Bartymeusz, syn Tymeusza, siedział przy drodze. Ten słysząc, że to jest Jezus z Nazaretu, zaczął wołać: «Jezusie, Synu Dawida, ulituj się nade mną!» Wielu nastawało na niego, żeby umilkł. Lecz on jeszcze głośniejszym głosem wołał: «Synu Dawida, ulituj się nade mną!» Jezus przystanął i rzekł: «Zawołajcie go!» I przywołali niewidomego, mówiąc mu: «Bądź dobrej myśli, wstań, woła cię». On zrzucił z siebie płaszcz, zerwał się i przyszedł do Jezusa. A Jezus przemówił do niego: «Co chcesz, abym ci uczynił?» Powiedział Mu niewidomy: «Rabbuni, żebym przejrzał». Jezus mu rzekł: «Idź, twoja wiara cię uzdrowiła». Natychmiast przejrzał i szedł za Nim drogą". (Mk 10, 45-52)

Tekst instytucjonalny:

"Obecność imigrantów, uchodźców, azylantów stała się zjawiskiem coraz powszechniejszym we wszystkich krajach świata zachodniego. Wiążą się z tym problemy dotyczące głównie porządku społecznego (integracja kulturalna i religijna, sprawa zatrudnienia itd.). Dla Zakonu problem ten stanowi dziedzinę, w której charyzmat szpitalnictwa może wyrazić się w konkretnej formie. Formy działania w tym zakresie mogą być różne, wynikające z twórczych natchnień Ducha Świętego, ale też uwarunkowane sytuacją danego kraju czy konkretnego środowiska. Tak więc oprócz zwykłej otwartości i gościnności może także okazać się potrzebna opieka medyczna dla tych osób, które nie mogą korzystać z żadnej pomocy publicznej. Zakon powinien w tych przypadkach działać, stwarzając nowe struktury lub znajdując lepsze rozwiązania w innych strukturach opiekuńczych. W podobnej sytuacji znajdują się osoby nazywane zwykle bezdomnymi, włóczęgami, squatters, które łączy tak radykalne ubóstwo, że nie mają żadnego mieszkania i zmuszone są żyć na ulicach, w bramach, w poczekalniach dworcowych." (**Karta tożsamości OH, 5.2.7.9.**)

"Pobudzeni Duchem, angażujemy się w odtwarzanie szpitalnictwa, realizując prorocstwo Maryi: «On przejawia moc ramienia swego, rozprasza [ludzi] pyszniących się zamysłami serc swoich. Strąca władców z tronu, a wywyższa pokornych. Głodnych nasycza dobrami, a bogatych z niczym odprawia». Ci, którzy zwracają się do

naszych dzieł muszą czuć się przyjęci, uszanowani, uzdrowieni ... muszą doświadczać, każdego dnia, szpitalnictwa." (Doc. C. HSC, **Zakończenie**)

Tekst społeczny:

"Obecność chrześcijan w społecznościach ludzkich powinna być ożywiona tą miłością, jaką umiłował nas Bóg, który chce, abyśmy i my tą samą miłością wzajemnie się miłowali. Przecież miłość chrześcijańska obejmuje wszystkich, bez względu na rasę, pochodzenie społeczne czy religię; nie oczekuje też żadnej korzyści czy wdzięczności. Jak bowiem Bóg umiłował nas miłością bezinteresowną, tak i wierni powinni z miłością troszczyć się o człowieka, okazując mu taką samą miłość, z jaką Bóg szukał człowieka. Jak więc Chrystus obchodził wszystkie miasta i wioski uzdrawiając wszelkie choroby i niemoce na znak, że nadeszło Królestwo Boże, tak i Kościół przez dzieci swoje łączy się z ludźmi każdego stanu, szczególnie zaś z biednymi i uciśnionymi i chętnie poświęca się dla nich. Uczestniczy bowiem w ich radościach i cierpieniach, zna ich pragnienia i tajniki życia, współczuje im w śmiertelnych niepokojach. Tym, co szukają pokoju, pragnie wyjść naprzeciw z braterskim dialogiem, przynosząc im pokój i światło wypływające z Ewangelii." (Ad Gentes, nr 12a)

ŚRODA 15

Temat: Błogosławieni, którzy łakną i pragną sprawiedliwości

Tekst biblijny: "albowiem oni będą nasytzeni" (Mt 5, 6) (Łk 6, 21)

"Oto my opuściliśmy wszystko i poszliśmy za Tobą". Jezus odpowiedział: "Zaprawdę, powiadam wam: Nikt nie opuszcza domu, braci, siostr, matki, ojca, dzieci i pól z powodu Mnie i z powodu Ewangelii, żeby nie otrzymał stokroć więcej teraz, w tym czasie, domów, braci, siostr, matek, dzieci i pól, wśród prześladowań, a życia wiecznego w czasie przyszłym. Lecz wielu pierwszych będzie ostatnimi, a ostatnich pierwszymi". (Mk 10, 28-31)

Tekst instytucjonalny:

"Wierzyć w szpitalnictwo oznacza ustawicznie pobudzać i dawać świadectwo żywej miłości, do cierpiącego brata, miłości która działa, która buduje. Ustawiczne zajmowanie się projektowaniem – myśleniem o przyszłości, bez stwarzania i wytwarzania NOWYCH RZECZY, może umiejscowić Zakon poza historią.

Epoka, w której żyjemy, nakazuje nam ocenę, a zatem wybór i dawanie konkretnych i właściwych odpowiedzi na problemy stawiane przez wzrastający pluralizm kulturowy, przez ruch praw człowieka, przez wyzwanie ekologii, przez starzenie się ludności, przez wzrost ubóstwa w dawnych i nowych formach, przez pragnienie pokoju i przez ograniczenie wydatków finansowych przeznaczonych na funkcjonowanie państwa socjalnego.

Dzisiaj, my bracia i współpracownicy, winniśmy być prorokami nadziei, godności cierpiącego człowieka, miłości, która czasami zostaje zgaszona przez technikę i prawa rynku, które opanowały świat służby zdrowia i opieki... Zakon winien wprowadzać w życie nauczanie społeczne Kościoła, posługując się odpowiednimi technikami, które pozostawiają miejsce dla twórczej miłości i duchowości Zakonu." (**Karta tożsamości OH, 8.1.**)

“Z drugiej strony, nasze dzieła nie pozostają obojętne w walce o sprawiedliwość. To implikuje wieloaspektowe i zróżnicowane działania społeczne, prawne, administracyjne i kulturowe, mające na celu wspieranie i pobudzanie sił duchowych, które budują i rozwijają sprawiedliwości.

Jako instytucja kościelna, jesteśmy zawsze wyrazicielami nadzwyczajnej, “niesamolubnej miłości”. Miłość – *caritas* – będzie zawsze potrzebna, nawet w najbardziej prawym społeczeństwie. Zawsze będzie cierpienie, które będzie potrzebowało pomocy i pocieszenia. Zawsze będą sytuacje, potrzeby materialne, psychiczne i duchowe, w odniesieniu do których niezbędne jest zaangażowanie przejawiające konkretną miłość wobec bliźniego.” (Quadro d’Identità HSC, 23)

Tekst społeczny:

“Chrześcijanie powinni dołożyć starań, aby współpracować z innymi w należyтым układaniu stosunków ekonomicznym i społecznych. Ze szczególną troską niech poświęcają się wychowaniu dzieci i młodzieży przez szkoły różnego stopnia, które należy uważać nie tylko za doskonały środek do kształcenia i rozwijania młodzieży chrześcijańskiej, lecz jednocześnie za najwyższej wagi usługę dla ludzi, a przede wszystkim dla narodów rozwijających się, oddaną podnoszeniu godności ludzkiej i przygotowaniu warunków życia bardziej ludzkich. Nadto niech biorą udział w wysiłkach tych narodów, które przez walkę z głodem, analfabetyzmem i chorobami dążą do stworzenia lepszych warunków życia i do umacniania pokoju w świecie. W tej działalności niech wierni starają się wspomagać roztropnie przedsięwzięcia, których podejmują się prywatne i publiczne instytucje, rządy, organizacje międzynarodowe, różne wspólnoty chrześcijańskie, jak i religie niechrześcijańskie.

Kościół w żadnym wypadku nie chce się wtrącać w rządy ziemskiego państwa. Nie żąda dla siebie żadnej innej prerogatywy prócz tej, aby z pomocą Bożą mógł służyć ludziom miłością i wiernym posługiwaniem.” (Ad Gentes, n. 12b, c)

CZWARTEK 16

Temat: **Błogosławieni miłosierni**

Tekst biblijny: "albowiem oni miłosierdzia dostąpią". (Mt 5, 7)

"Wtedy odezwie się Król do tych po prawej stronie: "Pójdźcie, błogosławieni Ojca mego, weźcie w posiadanie królestwo, przygotowane wam od założenia świata! Bo byłem głodny, a daliście Mi jeść; byłem spragniony, a daliście Mi pić; byłem przybyszem, a przyjęliście Mnie; byłem nagi, a przyodzialiście Mnie; byłem chory, a odwiedziliście Mnie; byłem w więzieniu, a przyszliście do Mnie". Wówczas zapytają sprawiedliwi: "Panie, kiedy widzieliśmy Cię głodnym i nakarmiliśmy Ciebie? Spragnionym i daliśmy Ci pić? Kiedy widzieliśmy Cię przybyszem i przyjęliśmy Cię? Lub nagim i przyodzialiśmy Cię? Kiedy widzieliśmy Cię chorym lub w więzieniu i przyszliśmy do Ciebie?" A Król im odpowie: "Zaprawdę, powiadam wam: Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili." (Mt 25, 34-40)

Tekst instytucjonalny:

"Nasze szpitalnictwo bierze swój początek z życia Jezusa z Nazaretu" (Konst. 20), którego wiernie naśladował nasz Założyciel św. Jan Boży oddając się bez reszty służbie ubogim i chorym (Konst. 1a). Teraz to *my jesteśmy św. Janem Bożym*: dzielimy jego dar, jego wiarę, jego wrażliwość na ludzkie cierpienie. Dzielimy także jego bezwarunkowe poświęcenie służbie, jego pokorę oraz jego kreatywną miłość. Duchowe itinerarium Jana Bożego jest dla nas drogą rozwoju, którą wskazuje nam Duch Święty, abyśmy mogli wzrastać w charyzmacie duchowym. My, tak samo jak Jan Boży, stale jesteśmy w drodze. Jesteśmy jak wędrowcy i pątnicy idący pośród świata w dobie jego globalizacji, w złożonej i skomplikowanej rzeczywistości. Wewnętrzna pielgrzymka Jana Bożego, związana ściśle z jego drogą duchową, i dokonane w niej zejście na samo dno ludzkiej nędzy to dla nas najlepszy wzór duchowości, który winniśmy realizować w naszej misji i w komunii (Konst. 5). To przybytek i szkoła duchowości!" (Duchowa droga Bonifratra OH, nr 79).

"Benedykt Menni, dzięki głębokiej i dynamicznej relacji z Chrystusem miłosiernym i uzdrawiającym, a także założycielki María Josefa Recio i María Angustias Giménez, wraz z innymi ośmioma siostrami, w odpowiedzi na otrzymany dar, rozwinęli w takim stopniu kreatywność, że wciąż jest ona dla nas wyzwaniem. Od nich możemy uczyć się jak przeżywać i realizować misję w sposób profetyczny i zawsze aktualny. Razem z nimi zadajemy sobie pytanie: jacy powinniśmy być i co winniśmy czynić jako szpitalnicy?" (Quadro d'Identità HSC, 3)

Tekst społeczny:

„Miłość zakłada sprawiedliwość, lecz ją przekracza: sprawiedliwość bowiem „musi znaleźć swe dopełnienie w miłości”. Jeśli sprawiedliwość „sama z siebie zdolna jest tylko rozsądzać pomiędzy ludźmi, rozdzielając wśród nich przedmiotowe dobra słuszną miarą, to natomiast miłość, i tylko miłość (także owa łaskawa miłość, którą nazywamy «miłosierdziem») zdolna jest przywracać człowieka samemu człowiekowi.” (Kompendium NSK, nr 206)

PIĄTEK 17

Temat: **Błogosławieni czystego serca**

Tekst biblijny: „albowiem oni Boga oglądać będą” (Mt 5, 8)

“Odnówcie ducha i wasze myślenie, przyoblecicie człowieka nowego, stworzonego według Boga, w sprawiedliwości i prawdziwej świętości. Dlatego odrzućmy kłamstwo: niech każdy z was mówi prawdę do bliźniego, bo jesteście nawzajem dla siebie członkami. Gniewajcie się, a nie grzeszcie: niech nad waszym gniewem nie zachodzi słońce! Ani nie dawajcie miejsca diabłu! Kto dotąd kradł, niech już przestanie kraść, lecz raczej niech pracuje uczciwie własnymi rękami, by miał z czego udzielać potrzebującemu. Niech nie wychodzi z waszych ust żadna mowa szkodliwa, lecz tylko budująca, zależnie od potrzeby, by wyświadczała dobro słuchającym. I nie zasmucajcie Bożego Ducha Świętego, którym zostaliście opieczętowani na dzień odkupienia. Niech zniknie spośród was wszelka gorycz, uniesienie, gniew, wrzaskliwość, znieważenie - wraz z wszelką złością. Bądźcie dla siebie nawzajem dobrzy i miłosierni! Przebaczajcie sobie, tak jak i Bóg nam przebaczył w Chrystusie.” (Ef 4, 23-32)

Tekst instytucjonalny:

“Nasi Założyciele uczą nas budować z odwagą i kreatywnością nową erę zakonną, dając nowy wyraz duchowości, doświadczania komunii, stylów zarządzania, zaangażowania w projekt szpitalnictwa w służbie cierpiącym. Naśladując ich przykład, chcemy otworzyć profetyczne i inkulturacyjne ścieżki misyjne, prowadząc szpitalnictwo poza to, co możemy sobie wyobrazić, ponieważ „ta miłość nie zna granic.” Kontynuujemy przemierzanie tej drogi z ufnością w Boga. Tak jak Jezus posłał wcześniej uczniów tam, gdzie On sam miał się udać, tak dzisiaj nas posyła, wspólnotę zakonną lub szpitalniczą, do wypełniania jednej misji: nieść pokój, uzdrawiać chorych, powoływać innych, aby przyłączyli się do projektu służenia cierpiącym ludziom i głoszenia obecności Królestwa.” (Doc. C. HSC, Wstęp)

“... nasza wspólnota, niezależnie od różnic osobowych - akceptuje i darzy szacunkiem młodych, którzy od niedawna obrali nasze życie szpitalne, którzy je ubogacają swym entuzjazmem oraz swym duchem twórczym; - troszczy się i miłuje braci chorych oraz starszych, którzy przez swoje doświadczenie, przez swe cierpienia i ducha modlitwy, są pożytecznymi członkami zarówno Kościoła, jak i Zakonu ...” (Konst. OH, 37a)

Tekst społeczny:

"Zasada solidarności pociąga za sobą pielęgnowanie przez współczesnych ludzi większej świadomości długu zaciągniętego wobec społeczeństwa, w które są włączeni. Są oni dłużnikami społeczeństwa za stworzenie im tych warunków, które umożliwiają przeżywanie ludzkiej egzystencji, jak również za to przekazane im dziedzictwo, niepodzielne i absolutnie konieczne, na które składa się kultura, wiedza naukowa i technologiczna, dobra materialne i niematerialne, za wszystko, co zostało wypracowane na przestrzeni ludzkich dziejów. Dług ten zostaje uszanowany w różnych przejawach działalności społecznej, przyczyniających się do tego, że ludzka wędrówka nie zostaje przerwana, ale wciąż otwarta zarówno na współczesne, jak i na przyszłe pokolenia, przy czym jedne i drugie są wezwane do solidarnego współdzielenia tego samego daru." (Kompendium NSK, nr 195)

SOBOTA 18

Temat: **Błogosławieni, którzy wprowadzają pokój**

Tekst biblijny: "albowiem oni będą nazwani synami Bożymi." (Mt 5, 9)

"Gdy do jakiego domu wejdziecie, najpierw mówcie: Pokój temu domowi!" (Łk 10, 5)

"Myśmy poznali i uwierzyli miłości, jaką Bóg ma ku nam. Bóg jest miłością: kto trwa w miłości, trwa w Bogu, a Bóg trwa w nim. Przez to miłość osiąga w nas kres doskonałości, że mamy pełną ufność na dzień sądu, ponieważ tak, jak On jest [w niebie], i my jesteśmy na tym świecie. W miłości nie ma lęku, lecz doskonała miłość usuwa lęk, ponieważ lęk kojarzy się z karą. Ten zaś, kto się lęka, nie wydoskonalił się w miłości. My miłujemy [Boga], ponieważ Bóg sam pierwszy nas umiłował. Jeśliby ktoś mówił: "Miłuję Boga", a brata swego nienawidził, jest kłamcą, albowiem kto nie miłuje brata swego, którego widzi, nie może miłować Boga, którego nie widzi. Takie zaś mamy od Niego przykazanie, aby ten, kto miłuje Boga, miłował też i brata swego." (1 J 4, 16-21)

Tekst instytucjonalny:

"Głównym celem misji Jezusa było nieść pokój i głosić Królestwo Boże. Przebywać w tym samym domu i przekazywać sobie, siostry i współpracownicy, znak pokoju, oznacza usiąść przy jednym stole, którym jest misja; spożywać ten sam chleb, którym jest historia zakonu; pić z tego samego źródła, którym jest charyzmat; tworzyć szpitalnictwo, które jest projektem wszystkich, w realizację którego każdy może mieć swój wkład poprzez swoją tożsamość i zaangażowanie zawodowe. Chodzi o współdzielenie odwagi i inspiracji, wiedzy i duchowości. Jezus nam mówi, że radość jest wtedy prawdziwa, kiedy misja realizowana jest w Jego imię i kiedy powierza się jej powodzenie w ręce Boga; uczy nas, że hojna i bezinteresowna posługa jest wyzwalamąca i otwarta na wszystkich;

zapewnia nas, że możemy stawić czoła codziennym problemom dlatego, że nasze imiona są zapisane w sercu Ojca.” (Doc. C. HSC, *Andate, io vi mando*)

“W dniu dzisiejszym potrzebna jest twórcza wyobraźnia, która w młodych pokoleniach znajdzie podatny grunt. W świecie naznaczonym podejściem pluralistycznym i globalnym, we współczesnym Kościele, który jest zarazem powszechny i partykularnym, także Zakon będzie musiał znaleźć nowe odpowiedzi i nowe drogi Ducha Świętego. Wiele osób puka do naszych drzwi z poczuciem, że otrzymali w darze charyzmat Jana Bożego. Z tego też powodu winniśmy jak najlepiej przyswoić sobie pojęcia „wspólnej misji” i „wspólnej duchowości”, które określają tożsamość Zakonu. Dziś nasz Zakon ukazuje oblicze pluralistyczne, wielokulturowe i wielorasowe. Czuje się też wezwany bardziej niż w przeszłości do proponowania drogi duchowej Jana Bożego mężczyznom i kobietom spoza kręgu kultury zachodniej.” (Duchowa droga Bonifratra OH, 2.5)

Tekst społeczny:

“Wśród rozlicznych wymiarów dobra wspólnego szczególnego znaczenia nabiera zasada powszechnego przeznaczenia dóbr: „Bóg przeznaczył ziemię wraz ze wszystkim, co się na niej znajduje, na użytek wszystkich ludzi i narodów, dlatego też dobra stworzone powinny w słusznej mierze docierać do wszystkich; przewodniczy temu sprawiedliwość, a miłość jej towarzyszy”. Zasada ta opiera się na fakcie, że „pierwszym źródłem wszystkiego, co dobre, jest sam akt Boga, który stworzył ziemię i człowieka, człowiekowi zaś dał ziemię, aby swoją pracą czynił ją sobie poddaną i cieszył się jej owocami (por. Rdz 1,28-29). Bóg dał ziemię całemu rodzajowi ludzkiemu, aby utrzymywała wszystkich jego członków, nie wykluczając ani nie wyróżniając nikogo. To stanowi uzasadnienie powszechnego przeznaczenia dóbr ziemi. Ona to przez samą swą urodzajność i zdolność zaspokajania potrzeb człowieka jest pierwszym darem, który Bóg ofiarował człowiekowi, aby utrzymać go przy życiu”. Istotnie, osoba ludzka nie może być pozbawiona dóbr materialnych, które odpowiadają na jej podstawowe potrzeby i stanowią zasadniczy warunek jego egzystencji; dobra te są jej absolutnie nieodzowne, aby mogła się żywić i wzrastać, komunikować się z innymi, łączyć się w grupy i osiągać wyższe cele, do których jest powołana.” (Kompendium NSK, nr 171)

NIEDZIELA 19

Temat: Błogosławieni, którzy cierpią prześladowanie dla sprawiedliwości

Tekst biblijny: “albowiem do nich należy królestwo niebieskie” (Mt 5,10)

“Błogosławieni jesteście, gdy [ludzie] wam urągają i prześladowają was, i gdy z mego powodu mówią kłamliwie wszystko złe na was. Ciescie się i radujcie, albowiem wasza nagroda wielka jest w niebie. Tak bowiem prześladowali proroków, którzy byli przed wami. Wy jesteście solą dla ziemi. Lecz jeśli sól utraci swój smak, czymże ją posolić? Na nic się już nie przyda, chyba na wyrzucenie i podeptanie przez ludzi. Wy jesteście światłem świata. Nie może się ukryć miasto położone na górze. Nie zapala się też światła i nie stawia pod korcem, ale na świeczniku, aby świeciło wszystkim, którzy są w domu. Tak niech świeci wasze światło przed ludźmi, aby widzieli wasze dobre uczynki i chwalili Ojca waszego, który jest w niebie.” (Mt 5, 11-16)

Tekst instytucjonalny:

“powód do stałego rewidowania naszych postaw i motywacji, do ciągłej weryfikacji, czy cierpiący człowiek jest naprawdę w *centrum całej naszej działalności apostolskiej i wszystkich naszych starań* (Konst. 103b), czy oddajemy wszystkie nasze siły i umiejętności na służbę Bogu w chorych i potrzebujących (Konst. 22b; 1d), czy na płaszczyźnie osobistej i wspólnotowej jesteśmy *moralnym drogowskazem, krytycznym sumieniem i prekursorami* (dziś powiedzielibyśmy *odnowicielami*) (...) Duchowość misji wyraża się w

entuzjazmie, w prorockiej wyobraźni, w apostolskiej kreatywności. Brak Ducha prowadzi do rutyny, monotonii, mechanicznego powtarzania czynności. Obecność Ducha jest płomieniem, który wszystko ożywia i odnawia. Brat ożywiany duchem szpitalnym nigdy nie wpada w rutynę. We wszystkim, co robi, zawsze odkrywa nowość królestwa Bożego.” (Duchowa droga Bonifratra OH, nr 126)

“Mistrz posyła nas «jak owce pośród wilki». To jest klasyczny obraz bezbronności wobec przemocy, ograniczeń wobec potrzeb, małości człowieka wobec wielkości dzieła. Nie będzie to łatwe przedsięwzięcie, nie zawsze będziemy przyjmowani tak, jak byśmy tego chcieli, nie zawsze będziemy oglądać owoce pracy. Potrzebujemy kompetencji i skuteczności, jakości i mądrości, wiary i wytrwałości, pokory i dyspozycyjności. Nadszedł czas, aby skupić wzrok na charyzmacie, aby poszerzyć swoje horyzonty o nowe cele. Nadszedł czas, aby pozwolić się prowadzić Duchowi by odbudować szpitalnictwo. Wszyscy, siostry i współpracownicy, każdy z własnym powołaniem, **jesteśmy powołani i posyłani do przeżywania szpitalnictwa** jako wartości uniwersalnej. Aby ułatwić jego rozwój niezbędne jest stymulowanie poczucia przynależności, promowanie wartości szpitalnych i zagwarantowanie, by wszyscy wypełniali misję z poświęceniem, z wysokiej jakości profesjonalizmem, kreatywnością i człowieczym podejściem.” (Doc. C. HSC, n. 23)

Tekst społeczny:

“Kościół pielgrzymujący jest misyjny ze swej natury, ponieważ swój początek bierze wedle planu Ojca z posłania (*ex missione*) Syna i z posłania Ducha Świętego. Plan ten zaś wypływa "ze źródła miłości", czyli z miłości Boga Ojca. On to będąc Początkiem bez początku, z którego rodzi się Syn, a przez Syna pochodzi Duch Święty, stwarzając nas dobrowolnie w swej niezmiernej i pełnej miłosierdzia łaskawości i powołując łaskawie do uczestnictwa z sobą w życiu i chwale, rozlewa hojnie swą boską dobroć i rozlewać jej nie przestaje, tak żeby będąc Stwórcą wszystkiego, stał się ostatecznie "wszystkim we wszystkim" (1 Kor 15,28), osiągając równocześnie i własną chwałę i naszą szczęśliwość. Spodobało się zaś Bogu powołać ludzi do uczestnictwa w swym życiu, nie pojedynczo tylko, z wykluczeniem wszelkiej wzajemnej więzi, lecz do utworzenia z nich ludu, w którym rozproszone Jego dzieci zgromadziłyby się w jedno (por. J, 11,52).” (Ad Gentes, nr 2)

“Błogosławieni będziecie, gdy ludzie was znienawidzą, i gdy was wyłączą spośród siebie, gdy zelżą was i z powodu Syna Człowieczego podadzą w pogardę wasze imię jako nieczne: ciescie się i radujcie w owym dniu, bo wielka jest wasza nagroda w niebie. Tak samo bowiem przodkowie ich czynili prorokom. Natomiast biada wam, bogaczom, bo odebraliście już pociechę waszą. Biada wam, którzy teraz jesteście syci, albowiem głód

cierpieć będziecie. Biada wam, którzy się teraz śmiejecie, albowiem smucić się i płakać będziecie. Biada wam, gdy wszyscy ludzie chwalić was będą. Tak samo bowiem przodkowie ich czynili fałszywym prorokom. Lecz powiadam wam, którzy słuchacie: Miłujcie waszych nieprzyjaciół; dobrze czyńcie tym, którzy was nienawidzą; błogosławcie tym, którzy was przeklinają, i módlcie się za tych, którzy was oczerniają. Jeśli cię kto uderzy w [jeden] policzek, nadstaw mu i drugi! Jeśli bierze ci płaszcz, nie broń mu i szaty! Daj każdemu, kto cię prosi, a nie dopominaj się zwrotu od tego, który bierze twoje.

Jak chcecie, żeby ludzie wam czynili, podobnie wy im czyńcie! Jeśli bowiem miłujecie tych tylko, którzy was miłują, jakaż za to dla was wdzięczność? Przecież i grzesznicy miłość okazują tym, którzy ich miłują. I jeśli dobrze czynicie tym tylko, którzy wam dobrze czynią, jaka za to dla was wdzięczność? I grzesznicy to samo czynią. Jeśli pożyczek udzielacie tym, od których spodziewacie się zwrotu, jakaż za to dla was wdzięczność? I grzesznicy grzesznikom pożyczają, żeby tyleż samo otrzymać. Wy natomiast miłujcie waszych nieprzyjaciół, czyńcie dobrze i pożyczajcie, niczego się za to nie spodziewając. A wasza nagroda będzie wielka, i będziecie synami Najwyższego; ponieważ On jest dobry dla niewdzięcznych i złych. Bądźcie miłosierni, jak Ojciec wasz jest miłosierny. Nie sądźcie, a nie będziecie sądzeni; nie potępiajcie, a nie będziecie potępieni; odpuszczajcie, a będzie wam odpuszczone. Dawajcie, a będzie wam dane; miarę dobrą, natłoczoną, utrzęsioną i opływającą wsypią w zanadrza wasze. Odmierzą wam bowiem taką miarą, jaką wy mierzycie.” (Łk 6, 22-38).

“Instytuty zaś oddane życiu czynnemu, czy to mające cel ściśle misyjny, czy też nie, niech szczerze postawią sobie pytanie wobec Boga: czy zdolne są rozciągnąć swą działalność na krzewienie Królestwa Bożego wśród narodów; czy nie mogą pewnych prac pozostawić innym, by swoje siły poświęcić dla dobra misji; czy mogą podjąć się pracy misyjnej, dostosowując do tego w razie potrzeby swoje konstytucje, jednak zgodnie z duchem założyciela; czy ich członkowie w miarę możliwości uczestniczą w działalności misyjnej; czy ich sposób życia jest świadectwem Ewangelii dostosowanym do charakteru i warunków danego ludu.” (Ad Gentes, n. 40,c)

PAPIEŻ FRANCISZEK:

“Ewangelizacja w naszych czasach wielkich przemian społecznych wymaga Kościoła całkowicie misyjnego, idącego ku ludziom, umiejącego rozeznawać jak należy podejmować problemy różnych kultur i wizji człowieka. Potrzebny jest Kościół, który sam się odnawia i zmienia przez kontemplowanie i stały osobisty kontakt z Chrystusem dzięki mocy Ducha Świętego - zaznaczył papież. Dodał, że to Duch Chrystusa jest źródłem odnowy i sprawia, że znajdujemy nowe twórcze sposoby i różne formy wyrazu dla ewangelizacji dzisiejszego świata. I to On daje nam siłę do wkraczania na drogę misyjną i radość przepowiadania, aby światło Chrystusa oświeślało tych, którzy nie znają Go jeszcze albo odrzucili Go. Dlatego potrzebna jest odwaga "pójścia na wszystkie peryferie, które potrzebują światła ducha Ewangelii" (Ewangelii gaudium, 21). Nie można zatrzymywać się w obliczu naszych słabości, grzechów i wielu innych przeszkód, które pojawiają się na drodze świadectwa i głoszenia Ewangelii. To doświadczenie spotkania z Panem Jezusem pobudza nas i daje nam radość głoszenia Go wszystkim ludom.

Priorytetem Kościoła, misyjnego ze swej istoty, jest pełne miłości służenie wszystkim. Powszechne braterstwo i solidarność są czymś naturalnym dla Jego życia i posłannictwa w świecie i dla świata.

Ewangelizacja, która ma dotrzeć do wszystkich, ma wychodzić ku ubogim, zranionym i zmęczonym życiem. Działając w ten sposób Kościół przedłuża misję samego Chrystusa, który przyszedł, "aby mieli życie i mieli je w obfitości". Kościół jest "ludem błogosławieństw, domem ubogich, zasmuconych, wykluczonych i prześladowanych, głodnych i spragnionych sprawiedliwości". Wam powierzone jest zadanie, aby wspólnoty kościelne umiały przyjąć z miłością ubogich, zostawić drzwi Kościoła zawsze otwarte, tak aby wszyscy mogli wejść i znaleźć schronienie.” (9 maja 2014, przemówienie do krajowych przewodniczących Papieskich Dzieł Misyjnych)

“Zdumienie i radość syna, który uznaje, że Ojciec służy mu i go kocha. Bojaźń Boża nie powoduje zatem, że jesteśmy chrześcijanami nieśmiałymi, uległymi, lecz rodzi w nas odwagę i siłę! Jest to dar, który czyni z nas chrześcijan przekonanych, pełnych zapału, którzy nie poddają się Panu ze strachu, ale dlatego, że są poruszeni i zdobyci przez Jego miłość!” (Audiencja generalna, Plac św. Piotra, Rzym, 11 czerwca 2014)

MODLITWA NA ZAKOŃCZENIE

Boże wieczny, którego obraz jest
w sercach wszystkich narodów,
żyjemy pośród różnych ludzi,
wyznających nieznane nam religie
mówiących niezrozumiałym dla nas językiem.

Spraw, abyśmy pamiętali,
że to Ty ofiarujesz Twoją miłość wszystkim narodom,
że każde wyznanie jest próbą odpowiedzi,
że tęsknoty innych serc,
są podobne do naszych i Ty je znasz.

Pomóż nam odnajdywać Cię w słowach prawdy,
w pięknych rzeczach,
w gestach miłości wobec nas.

Prosimy cię o to przez Chrystusa,
który nie jest obcy żadnemu z narodów,
razem z Maryją, Królową Misji.

Amen

**ZAKON SZPITALNY
ŚW. JANA BOŻEGO**

**UFFICIO MISSIONI E COOPERAZIONE
INTERNAZIONALE**
Via della Nocetta, 263 00164 ROMA (Italia)
Email: cooperazione@ohsjd.org

**SIOSTRY SZPITALNE
OD NAJŚWIĘTSZEGO SERCA
JEZUSA**

UFFICIO DI COOPERAZIONE ALLO SVILUPPO
Piazza Salerno, 3 00161 ROMA (Italia)
Email: ucos@hscgen.org

1914 - 2014
**SAN
BENEDETTO
MENNI**
CENTENARIO
DELLA MORTE

